

A betegdokumentáció útja (a semmibe)

Dr. Trócsányi Sára jogász, adatvédelmi szakértő

Amikor 2007-ben ismertté vált, hogy az egészségügyi reform keretében több nagy kórházat bezárnak, az adatvédelmi biztos ajánlásban hívta fel a figyelmet arra, hogy az intézményekben kezelt betegdokumentáció sorsát jogszabályban kell rendezni. Noha az Országgyűlés megalakította a szükséges törvénymódosításokat, a nem állami fenntartású kórházak anyagának átvételére kötelezett ÁNTSz illetékes szervei sem személyi, sem tárgyi, sem anyagi feltételekkel nem rendelkezett a feladat ellátásához. E hiányosságot cikkünk a budapesti Schöpf-Merei Kórház iratainak sorsán keresztül mutatja be.

When in 2007 the fact became known that several major hospitals will be closed in the framework of health care reform, the Data Protection Commissioner has drawn attention in a recommendation that patients' documents managed by those institutions have to be settled by legislation. Although the Parliament has created the necessary legislative amendment, the counterparts of the Hungarian National Public Health and Medical Officer Service (ÁNTSz) – which were forced to take over the non-state maintained hospitals' documents – neither had the personal and objective nor the financial terms to carry out their tasks. This deficiency will be presented in this article using the example of the Budapest Schöpf-Merei Hospital's documents.

BEVEZETÉS

Amikor 2007 tavaszán világossá vált, hogy az egészségügyi reform részeként több – állami és önkormányzati fenntartású – kórház is megszűnik, az adatvédelmi biztos hivatalból indított eljárást annak érdekében, hogy az átalakítás szereplőitől tájékoztatást kapjon a bezárandó kórházak dokumentációjának sorsáról.

Megkereste az egészségügyi minisztert, a területért felelős budapesti főpolgármester-helyettesét, a Betegjogi, Ellátottjogi és Gyermekjogi Közalapítvány elnökét, az országos tisztifőorvost és az Egészségügyi Készletgazdálkodási Intézet főigazgatóját azért, hogy át tudja tekinteni az utóbbi időkben példa nélküli adatkezelési feladatra való felkészültséget és információt kapjon arról, hogy az átalakítások végrehajtására rendelkezésre álló pénzeszközök meghatározásakor figyelembe vették-e az adatok biztonságos kezelésének, (esetlegesen digitális) mentésének, az adatalanyok jogainak érvényesítéséhez szükséges adatkezelési rendszerek kialakításának költségeit.

A miniszter beszámolt arról, hogy az átalakítás végrehajtására közel 800 millió forint áll a tárca rendelkezésére, ezen

felül a fogadó intézmények számára pályázat kiírására is sor kerül. A minisztérium információt kért az érintett intézmények vezetőitől az iratanyagok elhelyezése céljából az iratok mennyiségéről és fajtáiról. Az információ összesítése után került sor az elhelyezéshez szükséges feldolgozásra. Ennek előkészítését nyár végén a Magyar Országos Levéltár képviselőjével megkezdték.

A főpolgármester-helyettes szerint a főváros az új kapacitás-elosztásról szóló intézkedések miatt nem kényszerült kórház bezárására, így az iratok elhelyezésének problémája sem merült fel. (Kétségtelen, hogy a Schöpf-Merei kórháztól ekkor az OEP még „csak” megvonta a finanszírozást, de ennek a következményei a kórház működését tekintve nagy biztonsággal megjósolhatóak voltak.)

Formailag valóban helytálló volt ezért az országos tisztifőorvos levele, mely szerint „a regionális tisztifőorvosok jelentése alapján jelenleg egyetlen régióban sincs jogutód nélkül megszűnt közfinanszírozott fekvőbeteg intézmény, így az egészségügyi dokumentációnak az egészségügyi igazgatási szervnél történő elhelyezésének szükségessége nem merült fel.”

Mivel azonban addigra már nyilvánvaló volt, hogy az Országos Pszichiátria és Neurológiai Intézetet (OPNI) bezárják, különösen meglepő volt a Betegjogi, Ellátottjogi és Gyermekjogi Közalapítvány elnökének nyilatkozata: „Hivatalos formában, megfelelő jogi dokumentumokkal alátámasztva napjainkig egyetlen intézmény sem szűnt meg jogutód nélkül.” A cinikus elutasítás okának keresésével nem kell sok időt töltenünk: egy néhány évvel korábbi egészségügyi miniszter volt az aláíró.

Az Egészségügyi Készletgazdálkodási Intézet főigazgatója arról számolt be, hogy „a betegek adatait tartalmazó számítógépek, diagnosztikai eszközök, betegekben származó metaszetek stb. megszűnő illetve átalakuló intézmények egymás közötti átadás-átvétele az érintett átadó-fogadó intézmények főigazgatóinak írásos felelősségvállalási nyilatkozatai alapján történik, az EKI ezeknél csak mint láttamazó szerepel”.

Tekintettel arra, hogy a megszűnő intézmények iratanyaga több tízezer iratfolyómétert tesz ki, a biztos 2007. október 11-én a dokumentáció védelmének érdekében a megszűnő és átalakuló kórházak egészségügyi dokumentációjának sorsára vonatkozó vizsgálat eredményét összefoglaló ajánlást [1] bocsátott ki, melyben megvilágította az iratok védelmének alapjogi jelentőségét.

„[...] meg kell állapítani, hogy az intézmények átalakításával összefüggően – mivel a dokumentáció sorsa nem tisztázott – az érintettek információs önrendelkezési jogát súlyos sérelem fenyegeti. Az érintettek számára ugyanis feltehetően egyáltalán nem lesz világos és áttekinthető adataik és egészségügyi dokumentációjuk sorsa, így irat-megismerési joguk gyakorlása mellett az Eütv.-ben foglalt jogaikkal sem tudnak élni, azaz egészségük megőrzését, gyógyításukat illetve gyó-

gyulásukat veszélyeztetheti az a helyzet, melyben az őket ellátó intézmény (orvos) nem tudja az érintettek egészségügyi „előéletét” megismerni. A dokumentáció sorsának nem szakemberi kezelése miatt feltehetően sem az ellátó, sem az ellátott nem lesz abban a helyzetben, hogy a megszűnő, vagy átalakuló intézményben tárolt dokumentációhoz hozzáférhessen, illetve annak hollétéről tudomást szerezzen.”

Az ajánlás felhívta az egészségügyi minisztert arra, hogy készítsen elő olyan törvényjavaslatot, melyben az iratok kezelésének az adatvédelem követelményeinek megfelelő szabályait megalkotják, és amelynek alapján az arra rendelt intézmény útján folyamatosan biztosítani lehet a beteg ellátásához kapcsolódó információk megismerését annak érdekében, hogy az érintettek ellátása ne szenvedjen csorbát.

A tárca által előkészített törvénymódosításokat az Országgyűlés a 2008. évi I. törvénnyel elfogadta. Eszerint az állami fenntartású megszűnt intézmények dokumentumait az Egészségügyi Készletgazdálkodási Intézet veszi át, a többi – ahogy addig is – a jogszabály szerint [2] az egészségügyi igazgatási szerv (ÁNTSz) kezelésébe kell adni.

A továbbiakban az önkormányzati fenntartású Schöpf-Merei Kórház iratainak sorsát kívánjuk bemutatni, mely állatorvosi lóként szemlélteti a hiányos és/vagy rossz jogi szabályozás és az érintett szervek nemtörődömségének következményeit.

PROBLÉMAFELVETÉS

2008 nyarán az adatvédelmi biztost helyettesítő országgyűlési biztos egy állampolgári indítvány [3] kivizsgálása érdekében megkereste a Schöpf-Merei Kórház főigazgatóját, hogy tájékoztassa arról, hogy az átalakításokat követően mi lett a betegdokumentációk sorsa, és az érintettek miként élhetnek információis önrendelkezési jogukkal.

Mivel szabályszerűen kézbesített levelére nem érkezett válasz, a biztos újabb megkeresést intézett az intézményvezetőhöz. Ezt követően a végelszámoló, az immár végelszámolás alatt álló Schöpf-Merei Ágost Anyavédelmi Központ Kht. képviselőjében eljárva 2009 februárjában arról tájékoztatta a biztost, hogy a Fővárosi Önkormányzat, mint az intézmény tulajdonosa 1216/2008. (VI. 26.) számú határozatával elrendelte a kórház végelszámolás útján történő megszüntetését. Ennek értelmében a kórház 2008. augusztus 1. napjától kezdődően végelszámolás alatt áll. A végelszámoló türelmet kért, míg a fenntartó dönt a betegdokumentáció elhelyezésének kérdéseiről.

A határozat szerint az ügy felelőse a főpolgármester, akinek 2009 júniusi levele szerint a dokumentációt a Fővárosi Önkormányzat központi irattárában helyezték el és kérelemre a hivatal munkatársai szolgáltatnak az érintetteknek adatot.

Látható tehát, hogy a (határozatot feltehetően előkészítő) Főpolgármesteri Hivatal munkatársai nem ismerték az egészségügyi dokumentáció kezelésére vonatkozó – fent hivatkozott – jogszabályt, így a főváros döntése törvénysértő volt.

A KÖVETKEZŐ LÉPÉS

A Fővárosi Önkormányzat tehát jogosulatlanul kezeli a dokumentációt nemcsak azzal, hogy az érintetteknek „kikeresi” a kért anyagot, de az átvétel pusztá ténye (hiszen már ezzel adatkezelővé vált) is ellentétes az egészségügyi adatok kezeléséről szóló törvény rendelkezéseivel, mely szerint ugyanis az egészségügyi dokumentációt a központi költségvetési szervek esetében a kormány által kijelölt szervnek, egyéb intézmények esetében az egészségügyi államigazgatási szervnek (ÁNTSz) kell átadni. Törvénysértő az az utasítás is, mely a hivatal munkatársa számára rendeli el az adatokba való betekintést és az adatszolgáltatást.

A biztos ennek alapján az adatvédelmi törvény [4] és a büntető törvénykönyv [5] szankcióira való utalással 2009 szeptemberében 30 napos határidővel felszólította a főpolgármestert az adatkezelés törvényes rendjének helyreállítására.

HIVATALI, HATÁSKÖRI, VÉGREHAJTÁSI KÁOSZ

A fővárosi aljegyző októberben a Közép-magyarországi regionális tisztifőorvoshoz fordult, hogy bár az illetékes a jogszabály alapján a VIII-IX. kerületi tisztiorvos lenne, de a fenti feladatra való tekintettel jelöljön ki olyan munkatársakat, akik a kórház egészségügyi iratanyagának átadása-átvétele céljából a Főpolgármesteri Hivatallal együttműködve elvégzik a szükséges koordinációs feladatokat.

A regionális tisztifőorvos 2009 októberi válaszában leírta: tisztában vannak azzal, hogy a jogutód nélkül megszűnt Schöpf-Merei Ágost Kórház és Anyavédelmi Központ Kht. egészségügyi dokumentációjának kezelése az egészségügyi államigazgatási szerv kötelezettsége. Az egészségügyi államigazgatási szerv kijelöléséről szóló jogszabály [6] a megszűnő egészségügyi intézmény székhelye szerint területileg illetékes ÁNTSz kistérségi intézetet, jelen esetben az ÁNTSz Budapest VIII. – IX. kerületi intézetét jelöli ki a feladat ellátására.

„Tájékoztatom kell, hogy az ÁNTSz Budapest VIII.-IX. kerületi intézetének épülete jelenleg nem alkalmas arra, hogy ilyen mennyiségű egészségügyi dokumentációt az Eüak. rendelkezéseinek betartása mellett tárolni, kezelni tudjon. Továbbá az ÁNTSz kistérségi, kerületi intézetei nem rendelkeznek gazdasági önállósággal, így az anyagi ráfordítást igénylő döntések kizárólag az ÁNTSz Regionális Intézete, valamint az Országos Tisztifőorvosi Hivatal (OTH) jóváhagyásával történhetnek.

[...]

Tekintettel arra, hogy hatóságom, valamint az érintett kerületi Intézetünk nem rendelkezik az iratok befogadására alkalmas épülettel, helyiséggel, infrastruktúrával kérem, hogy a megszűnt Schöpf-Merei Ágost Kórház és Anyavédelmi Központ Kht., egészségügyi dokumentációja a jelenlegi helyén, az önök irattárában maradjon bértárolásban azzal, hogy az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény rendelkezéseit érvényesíteni tudjuk.

Részünkről a bértárolás megvalósíthatósága kizárólag az anyagi ráfordítás mértékétől függ, melyhez az OTH jóváha-

gyása is szükséges. Ezen feladatra intézetünk nem rendelkezik önálló kerettel, a költségvetési támogatás megállapítása során sem számoltak e jogszabályi kötelezettség teljesítésének anyagi vonzatával és jelenleg hatóságom anyagi keretei is nagyon szűkösek, ezért kérem, amennyiben lehetséges, a bértárolás díját a lehető legalacsonyabb mértékben, a szükséges és nélkülözhetetlen kiadásokra tekintettel jelképes összegben, vagy ha megvalósítható ingyenesen állapítsák meg.” – írja a tisztifőorvos.

Ennek nyomán a főpolgármester 2009. november 4-én kelt levelében arról tájékoztatta az adatvédelmi biztost, hogy mivel a fővárosi önkormányzat vagyónáról, a vagyontárgyak feletti tulajdonosi jogok gyakorlásáról szóló 75/2007. (X11.28.) Főv. Kgy. rendelet alapján a bérbeadás bizottsági hatáskörbe tartozik, a vonatkozó bizottsági előterjesztés előkészítésére, a szükséges dokumentumok (pl. ingatlan értékbecslés) beszerzésére utasítást adott.

Intézkedése alapján a Főpolgármesteri Hivatal központi irattárában egy önálló, kizárólag az ÁNTSZ munkatársai által nyitható helyiségben kerül elhelyezésre a mintegy 800 folyóméternyi iratanyag. „A bizottsági döntés meghozataláig a Főpolgármesteri Hivatal – a felhívásnak megfelelően – a betegdokumentáció körében adatot nem kezel, nem szolgáltat, iratbetekintést nem enged, másolatot iratról nem ad ki.” – állt a főpolgármester levelében. Ígérete szerint a biztost a bérleti szerződés megkötéséről tájékoztatni fogja. Ez 2010. május közepéig még nem történt meg.

A levél utolsó mondatából egyértelművé válik, hogy a Főpolgármesteri Hivatalnak fogalma sincs arról, hogy ennek az egész eljárásnak mi a célja. Minden ellenkező híresztelés ellenére nem az, hogy a biztos unatkozó munkatársai elfoglalják magukat valamivel, hanem az, hogy a hosszú évtizedeken keresztül működő intézményben ellátottak a róluk szóló betegdokumentációhoz hozzáférjenek. Amennyiben tehát a Hivatal betartja a főpolgármester ígéretét, a választható lehetőségek közül a legrosszabb valósul meg, a betegek ugyanis egyáltalán nem férhetnek hozzá irataikhoz.

AZ ÁNTSZ A KÖLTSÉGVETÉS FOGLYA

Ezt követően fordult a biztos 2009. november 19-én az országos tisztifőorvoshoz azért, hogy „[...] vizsgálja ki, hogy ki a felelős azért, hogy a nevezett intézmény bezárását követő több mint egy évvel sincs az illetékes ÁNTSZ [...] felkészülve törvényes kötelezettsége teljesítésére, és nem tudja a dokumentációt az azt jogellenesen kezelő Fővárostól átvenni.

Kérem, hogy a jogsérelem folyamatosan fennálló veszélye miatt szíveskedjék haladéktalanul intézkedni annak érdekében, hogy az illetékes egészségügyi államigazgatási szerv a dokumentációt kezelésébe vegye és a betegek számára szükség esetén adatot tudjon szolgáltatni.”

A 2010 januári válasz részben összefoglalja a már ismert eseményeket, valamint beszámol arról a Szolgálat különböző intézményei közötti vitáról, mely a jogszabály ismeretének hiányából fakadt. Ha ugyanis az érintettek megnézték volna,

hogy a feladat ellátására kit jelöl ki a kormányrendelet [7], akkor ez legalább nem okozott volna fennakadást.

A tisztifőorvosi levélből kitűnik, hogy a Szolgálat (területi hivatalaival együtt értve) egyáltalán nem volt felkészülve a jogszabályban foglaltak végrehajtására.

„A Schöpf-Merei Ágost Kórház és Anyavédelmi Központ betegdokumentációinak kezelését a Fővárosi önkormányzat irattárában helyes elgondolásnak tartom. Az ÁNTSZ intézményeiben történő tárolás és kezelésre megfelelő tárolókapacitás hiányában rövid távon sajnos nem látok lehetőséget. A jelen pénzügyi helyzetben a tárolás megszervezése sajnálatosan szükségmegoldásokat eredményez.” – írja az országos tisztifőorvos.

A biztosnak az országos tisztifőorvoshoz 2010 februárjában írott álláspontja szerint – tekintettel arra, hogy az OTH tartja nyilván az egészségügyi szolgáltatók számára kiadott működési engedélyeket és megszűnésüket követően ő is törli a nyilvántartásból – „az OTH-nak hivatalból tudnia kellett a Schöpf-Merei Kórház és Anyavédelmi Központ megszűnéséről. Emellett azt is tudnia kellett a Hivatalnak, hogy [...] a jogutód nélkül megszűnő intézményben kezelt egészségügyi dokumentációt az ÁNTSZ-nek kell átadni. E rendelkezés a törvény hatályba lépése (1998. január 1.) óta érdemben nem változott, ennél fogva nem most kellett – amint azt levelében az érintett regionális intézet álláspontja tartalmazza – a „jogalkotó szándékát” kitalálni.

A Szolgálat regionális és kistérségi intézetei az OTH irányítása alatt működnek, így annak kellően gondos működése esetén nem fordulhatott volna elő, hogy a jelentős orvostörténeti múltra visszatekintő intézményben kezelt több száz folyóméternyi betegdokumentációt arra nem jogosult adatkezelő ellenőrzés nélkül tárolja (és szolgáltatson belőle adatot).

Az Ön által vázolt tárolási és költségvetési nehézségek az alapjogvédelem szempontjából nem relevánsak, különös tekintettel arra, hogy a kórház nem egyik napról a másikra szűnt meg, így az ügyben illetékes középírányító szerv felkészülhetett volna e feladat ellátására.”

A biztos megállapította, hogy a Szolgálat nem látta el megfelelően a feladatát, így sok ezer beteg különleges adatai védelméhez való jogát veszélyeztette. Felhívta ezért az országos tisztifőorvosot arra, hogy soron kívül intézkedjék annak érdekében, hogy a dokumentáció az arra felhatalmazott kezelőhöz kerüljön és ott biztonságos körülmények között tárolják úgy, hogy az alkalmas legyen arra, hogy abból az érintetteknek adatot szolgáltatassanak.

A VÉGKIFEJLET

2010 áprilisában a biztosnak írott levelében az országos tisztifőorvos kifejtette, hogy noha a Szolgálat illetékes szervei tudtak a kórház megszűnéséről, megítélése szerint az intézmény kötelessége lett volna a dokumentáció rendezett átadása, mivel az adatkezelés törvényességéért az adatkezelő felelős. Álláspontja szerint az intézmény fenntartója is mulasztott azzal, hogy a jogszabály rendelkezését figyelmen kívül hagyva járt el.

E kétség kívül helytálló tisztifőorvosi nézet azonban – megítélésünk szerint – nem menti a Szolgálat hibáját. A működés törvényességét felügyelő Szolgálatnak a megszűnés – hatáskörébe tartozó – törvényességét is ellenőriznie kellett volna.

A helyzet rendezését a jövőre nézve elősegítendő, a tisztifőorvos a következőképpen rendelkezett: „[...] körlevelet adok ki a regionális tisztifőorvosok részére, amelyben utasítom őket, hogy – megelőzendő a későbbiekben hasonló esetek előfordulását – a jogutód nélkül megszűnő intézmények dokumentáció kezelésével kapcsolatos feladatok ellátása a hatályos jogszabályoknak megfelelően történjen, és jogutód nélkül megszűnő intézmény esetében az Eüak. törvény rendelkezéseinek maradéktalan betartását biztosítsák, ezen utasításban azonban követelményként fogalmazom meg, hogy a dokumentáció átvétele csakis rendszerezett módon és teljes körű nyilvántartás alapján történhet meg. Ugyanakkor a körlevelemben arra is felhívtam a regionális intézetek figyelmét, hogy a működési engedélyt visszavonó határozatban rendelkezzenek a jogutód nélkül megszűnő intézmények dokumentáció átadási kötelezettségére.

Szintén teljes mértékig egyetértek az Ön levelében foglalt azon véleménnyel, mely szerint az általunk „vázolt tárolási és költségvetési nehézségek az alapjogvédelem szempontjából nem relevánsak”. Ezért még 2010. január 7-én az Egészségügyi Minisztérium Egészségpolitikai és Nemzetközi Szakállamtitkárához fordultam, segítséget kérve az ANTSZ Kistérségi Intézeteire bízott feladatok ellátásához szükséges többletforrás biztosítására. Sajnálatos módon azonban a mai napig ezen levelünkre az Egészségügyi Minisztérium részéről választ nem kaptunk. Ugyanakkor azt is meg kell jegyezni, hogy mint egy költségvetési szerv vezetője, a rendelkezésre álló pénzügyi forrást túllépő kötelezettségvállalás megtételére nincs lehetőségünk.

Mindezek figyelembevételével az adatvédelmi előírások maradéktalan teljesítésére utasítottam az irányításom alá tartozó regionális tisztifőorvosokat, azonban továbbra is az a helyzet, hogy a jelenlegi jogszabályi rendelkezések betartásához az ANTSZ számára nem állnak rendelkezésre a megfelelő személyi és tárgyi eszközök.”

AZ „EREDMÉNYEK”

Mindez nem bürokrata jogászok aktatologatása, hanem a valóság maga. Ma Magyarországon egy alkotmányos alapjog érvényesítését biztosító, törvényben előírt állami feladat ellátására a költségvetés nem biztosít forrást.

2010. május 5-én kelt levelében az ÁNTSZ VIII.-IX. kerületi tisztifőorvosa az adatvédelmi biztoshoz fordult [8] a következőkkel:

„A [Schöpf-Mereij] kórház jelentős mennyiségű iratanyagát nem találtam, pl. az utolsó évek kórlapjaiban nem szerepelnek műtéti leírások, elmondás szerint ez azért van, mert csak elektronikusan kerültek rögzítésre és senki sem tudja, hogy hol vannak ezek a számítógépek. Egy beteg 2002-ben – mivel súlyos betegsége miatt citosztatikus kezelést kapott és csontvelő átültetést – előzetesen sperma levételt és annak lefagyasztását kezdeményezte a kórházban. Jelenleg 27 évesen szeretne gyermeket és a lefagyasztott spermát keresve jutott el Intézetemhez. Annak ellenére, hogy a beteg a www.magyarorszag.hu honlapról letöltötte a kezelése pontos időpontját, a kezelésre utaló nyomot nem találtam. A rendelkezésemre álló eszközökkel nem áll módomban kideríteni, hogy mi történt a leadott mintával, valószínűleg megsemmisítésre került.”

Az indítványozó a biztos állásfoglalását kéri arról, hogy történt-e jogsértés, és annak ki a felelőse.

Felelősök??? Várjuk az önként jelentkezőket...

IRODALOMJEGYZÉK

- [1] 903/H/2007 számú ügy az Adatvédelmi Biztos Irodájában http://www.adatvedelmibiztos.hu/abi/index.php?menu=aktualis/ajanlasok&dok=903_H_2007
- [2] Az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény (Eüak.) 30. §
- [3] 1065/K/2008, majd ABI-573/2010/P számú ügy az Adatvédelmi Biztos Irodájában
- [4] A személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény

- [5] A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény
- [6] Az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatról és a gyógyszerészeti államigazgatási szerv kijelöléséről szóló 362/2006. (XII. 28.) Korm. Rendelet
- [7] Az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatról és a gyógyszerészeti államigazgatási szerv kijelöléséről szóló 362/2006. (XII. 28.) Korm. Rendelet
- [8] 1 ABI-2609/2010/K számú ügy az Adatvédelmi Biztos Irodájában

A SZERZŐ BEMUTATÁSA

Dr. Trócsányi Sára 1996-ban szerzett jogász diplomát Szegeden (JATE ÁJK), majd 2000-ben jogi szakvizsgát tett. 2007-ben PhD fokozatot szerzett Pécsen (PTE ÁJK – adatvédelem, információszabadság, tudományos kutatás tárgykörében). 2009 szeptembere óta betegjogi szakjogász képzésben vesz részt

szintén Pécsen (PTE ÁJK). 1996 óta az Adatvédelmi Biztos Irodájának munkatársa, jelenleg a vizsgálati főosztály vezetője. Tevékenysége során kiemelt figyelmet fordít a jogutód nélkül bezárt kórházakban kezelt dokumentációk sorsára. 2007 óta a Magyar Tudományos Akadémia köztestületének tagja.